

нѣ цѣль наукъ; защото самѣ тогава една, каква да е наука, може да бѣде логически права и ясна, когато она има за коренно основаніе умственно-то сѣзиране на сѣщность-та одного предмета. Въ противенъ же сличай, ако и да произлѣзътъ общи сѣждения, но между тѣя общи формы, и между частнѣ-тѣ явленія на естество-то не ще има нищо общо: частнѣ-тѣ сирѣчь тѣя явленія ще сѣ чужди на общи-тѣ; защото не сѣ были въ связь съ условія-та и причины-тѣ на тѣхно-то развитіе.

Забблѣжка 15) На таж Логическѣ истинѣ се основава и образуванье-то на младежи-тѣ въ общи-тѣ и частни училища и — понеже много отъ нашитѣ съотечествѣнници не се опирахъ до сега и ёще некои не се опиратъ на неж, но си образувахъ дѣца-та не на матерній имъ, но на чуждѣ и за тѣхъ непонятенъ языкъ: то и не можяхъ лесно да успѣятъ въ просвѣщеніе-то.

2) А за да можемъ отъ едно неопредѣленно число на частни сужденія, или въобще отъ *много* да възлѣземъ до едно общо сужденіе, логически-тѣ закони показватъ намъ два пътя: Първій е той, че разумъ-тѣ трѣба да разглѣда най възможно едно голѣмо количество на недѣлими (атоми), и кога намѣри че они сѣ назначени съ единъ общи на всички-тѣ бѣлягъ, може да заключи какъ и неразглѣдани-тѣ и немислими-тѣ подъ единъ и сѣщій образъ (типъ) съ разглѣдани-тѣ иматъ сѣщій бѣлгъ: — тойзи способъ на възлизанье-то отъ частни-тѣ сужденія къмъ общи-тѣ, називава се *наведеніе* (индукція). — Вторій же пътъ состоитъ въ това, че разумъ-тѣ трѣба да мисли баремъ едно недѣлимо подъ единъ извѣстенъ родъ, и, като намѣри сетнѣ че на първое недѣлимо едно друго му е въ много прилично, а на това *друго* едно третѣе и. т. д.; то онъ може да заключи, че и